

Categoria C

ABANS D'OBLIDAR

Estimada Clàudia, t'escric aquesta carta per demanar-te perdó. Perdó per haver oblidat el dia del nostre aniversari, perdó per haver oblidat comprar l'arbre de Nadal. De veritat que sento molt no haver-te felicitat l'any nou, sento no haver recordat que t'agraden les roses roges el dia de Sant Jordi i les roses blanques la nit de Sant Joan. Sento haver oblidat l'olor del teu perfum vainilla i sento no poder recordar, després de tants anys, el color mel dels teus ulls. Perdona'm per no recordar que prefereixes una abraçada a un petó, que t'agrada portar bufanda dins i fora de casa a l'hivern, que a mitja nit gires el coixí perquè estigui fred. Sento haver oblidat que t'emociona imaginar-te una vida perfecta quan t'avorreixes. Disculpa'm si ja no recordo que t'encanta dormir mentre fora està plovent, que no suportes l'olor de la roba planxada perquè et recorda els dies d'escola en què havies de portar uniforme, que et fa ràbia que el volum de la televisió sigui un número senar, que odies els cordons de sabata que són massa llargs i que mai, però mai, et posaries dos mitjons diferents. Et demanaré una i altra vegada perdó per no recordar la lletra de la nostra cançó, per haver oblidat el primer viatge que vam fer junts, la primera vegada que ens vam mirar als ulls sabent que ens estimàvem. Ho sento tant! No recordar el teu nom, Clàudia. Com l'he pogut oblidar? Com és que no puc recordar el teu somriure, les teves mans petites, els teus cabells d'or fi?

T'escric des de la quietud de la nostra cambra, aquella on hem passat tantes nits d'amor i comprensió, on hem compartit somnis i projectes, on més d'un cop ens hem barallat, però tants altres hi hem fet les paus, entre coixins i llençols verds. La mateixa cambra que aviat desapareixerà, s'esfondrarà, s'esvairà amb la resta de mobles, històries i emocions que formen la nostra vida.

Tinc Alzheimer Clàudia, i aviat no podré recordar qui sóc. T'escric perquè sàpigues que l'home que avui dorm al teu costat no sóc jo. Jo t'abraçaria, per l'esquena, amb la mà dreta, i apagaria la televisió un cop t'haguessis adormit, com sempre, veient la sèrie que tant t'agrada. T'escric aquesta carta perquè sàpigues que encara que avui no et pugui recordar hi va haver un temps on ho sabia tot de tu. Primer oblidaré les dates, després el canal de televisió on sempre veiem els informatius. Més tard, potser no recordi com arribar al salze

on anem d'excursió cada diumenge i així, amb el temps, ho acabaré oblidant tot.

I ara tinc aquella sensació de satisfacció personal i nostàlgia que només l'última pàgina d'un llibre pot proporcionar-te. L'última pàgina de la nostra història Clàudia, d'un llibre que l'Alzheimer tornarà illegible, esborrant-ne cada lletra, cada fotografia.

I si els records no queden en la memòria, on aniran?

Guarda'ls tu, Claudia, fes-ho pels dos.

Júlia Castellano